

MA VĂN KHÁNG

Mùa
là rừng

trong

giấc

tiểu thuyết

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

MA VĂN KHÁNG

*Mùa lá rụng
trong vườn*

*Tiểu thuyết
(In lần thứ ba)*

NHA XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Hà Nội — 1987

PHỐ chạy tới đây có vẻ như đã đuối sức.

Nhà thưa thớt dần và mặc dầu mặt đường vẫn giữ nguyên vẻ đường bệ của một trục đường chính trong thành phố, tới đây hai bên đường chỉ còn lác đác dăm ba cái biệt thự nhỏ, xinh xắn, kiến trúc kiểu châu Âu cuối thế kỷ trước, mái nhọn, nhiều góc gác, góc cạnh. Những năm gần đây, thành phố phát triển về phía tây và kéo dân cư về phía đó. Đoạn phố này, bên lề đánh số từ Một, bên chẵn đánh số từ Hai hóa thành cái đuôi của một đường phố lớn.

Xa cái náo nhiệt của trung tâm, nơi đây vắng vẻ, yên tĩnh, đến mức có cảm giác nó bị lãng quên, bị gạt ra khỏi đời sống phố phường. Ở đây có thể nghe thấy tiếng người lê dép, tiếng trục xe ba gác lăn khục khịch, cót két trên đường. Ở đây, mùa hè inh ỏi tiếng ve và lao xao vòm lá rậm ngọn gió đùa, mùa đông cảm nhận được tiếng sương rơi và hơi gió lướt của tàu lá liệng rơi trên mặt đất.

Căn nhà yên ắng nhất ở đoạn phố này là căn nhà số Một đứng đầu phố. Đó là một căn nhà gác nhỏ trong một khu vườn nhỏ, có cổng sắt. Căn nhà không còn toàn vẹn, sau một trận hỏa hoạn cách đây chục năm, nay nó chỉ còn có căn gác và tầng trệt ở phía mặt tiền

nhìn ra đường phố. Căn nhà yên lặng gần như suốt ngày, gần như quanh năm, hòa hợp với môi trường sống vì trú ngụ ở đây chỉ có ba bốn người, mà toàn là người lớn cả. Căn nhà chỉ mất đi sự yên ả cố hữu vào quãng năm giờ chiều. Lúc ấy có một người phụ nữ đạp xe về, đeo lĩnh kính những là gạo, mì, rau cỏ, ở sau xe, ở tay lái; chị gọi công, ầm ĩ và vui vẻ; lúc ấy mới cảm thấy có hơi người, có sự sống động ở nơi này.

Nhưng cũng chỉ lúc ấy thôi. Còn thì lặng yên. Như bây giờ, đang cử đông rét mướt, lại là những ngày giáp Tết Nguyên đán; ở đây, trong tĩnh mịch, nghe tiếng pháo lẻ tẻ từ trung tâm thành phố vẳng về, đứng đưng, không nghĩ ngợi, không cảm xúc. Dường như tất cả đều đã ổn thỏa, ngay ngắn, trật tự rồi, không còn phải lo toan, sắp xếp hoặc bàn bạc, cũng chẳng phải tính toán, nghĩ suy, đề phòng một tai biến nào đó có thể xảy ra.

Cứ nghe tiếng người đàn ông ngáy trong căn phòng khách đã dọn dẹp để đón Tết thì cũng thấy cảm giác an toàn đó. Trạc năm mươi, to béo, phục phịch, người đàn ông mặc quần áo bộ đội này năm, đầu ghếch lên tay chiếc đi văng, chân duỗi thò ra ngoài ghế, hai tay chắp bụng, tư thế hết sức thanh thản, và thả ra những tiếng ngáy thật rầm rĩ và thoải mái. Giấc ngủ thật sâu, nhưng buông thả, rõ ràng nó là sản phẩm của một người đặt mình là ngủ, không hay trần trọc, suy nghĩ.

Người này ngủ, không hề hay biết tất cả những gì đã xảy ra ở kề mình. Cho tới lúc nghe thấy tiếng một người phụ nữ xoe xoe trong căn buồng, anh mới cựa mình, he hé mắt.

— Quý hóa chưa kia! Ngủ như hồ ngủ, gọi hết cả hơi mà không ra đỡ hộ người ta một tay. Đề cả con mèo